

The background is a painting with a textured, expressive style. It depicts a person in a dark, heavy coat seen from behind, looking out over a vast, desolate landscape. The terrain is a mix of brown and tan hues, suggesting dry earth or sparse vegetation. On the right side, a tall, dark, leafless tree stands prominently against the lighter background. The overall mood is one of solitude and contemplation.

Ιωάννης Τσιουράκης

Δρόμοι παλιοί

Θεσσαλονίκη 2011

Δρόμοι Παλιό

Δρόμοι Παλιοί

Επιμέλεια: **Ιωάννης Τσιουράκης**
Copyright: **Ιωάννης Τσιουράκης, Θεσσαλονίκη 2011**

ηλεκτρονική διεύθυνση: <http://hxosplagiosmonos.blogspot.com>
e-mail: ioannis_t@yahoo.gr

ISBN: 978 - 960 - 92865 - 5 - 8

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της Ελληνικής Νομοθεσίας ((Ν.2121/1993, άρθρο 51, όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις Βέρνης - Παρισιού, που κυρώθηκε με τον Ν. 100/1975 περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως άνευ γραπτής άδειας του εκδότη η κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Ιωάννης Τσιουράκης

Δρόμοι Παλιοί

Θεσσαλονίκη 2011

ΤΟΥ ΙΔΙΟΥ

Βιβλία:

Ήχος Πλάγιος. Μόνος..., ποίηση, εκδόσεις Μπαρτζουλιάνος, 2008

Στον χτύπο επάνω της καρδιάς, ποίηση, Θεσσαλονίκη, 2010

Τα γράμματα της Υβόννης, νουβέλα, εκδόσεις Δρόμων, 2010

e-book:

Αίθουσα αναμονής – Εισιτήρια, , ποίηση, Θεσσαλονίκη, 2010

Ήχος Πλάγιος. Μόνος... γραφή δεύτερη, ποίηση, Θεσσαλονίκη, 2010

Υποσχέσεις του Φθινοπώρου, ποίηση, Θεσσαλονίκη, 2010

Οι άνεμοι του καλοκαιριού, ποίηση, Θεσσαλονίκη, 2011

Οι νύχτες με σένα, ποίηση, Θεσσαλονίκη, 2011

Δρόμοι Παλιοί, ποίηση, Θεσσαλονίκη, 2011

Πήρε να βρέχει

Μιλούσανε για ταξίδια.

- Μην έρθεις, είπε.

Έξω απ' το τζάμι ο ουρανός μαύριζε ολοένα.

Μέσα, όλα φυλαγμένα στο ζεστό άγγιγμα του τζακιού.

Πήρε να βρέχει.

Δεν φάνηκε κανείς στον δρόμο.

Στο απέναντι διαμέρισμα ένα παιδί

έχει κολλήσει στο τζάμι το πρόσωπο του.

Έστρεψε το βλέμμα της.

Έπεσε επάνω του.

- Κοίταξε!!!

Κόλλησε έπειτα και το δικό της πρόσωπο στο παράθυρο.

Έβρεχε ακόμα.

Απ' το πρόσωπο το κολλημένο στο τζάμι πήρε να μπαίνει η βροχή.

Εκείνος είχε γίνει ένα φωτεινό μικρό άστρο

στον λυπημένο ουρανό του δωματίου.

Σάββατο

Σάββατο είναι, έχει από ώρα χαράξει.
Ξημερώνει Φθινόπωρο τελευταία.
Σε μια παράτολμη τελευταία προσπάθεια το ημερολόγιο
δείχνει ακόμη καλοκαίρι.

Άδειο και σιωπηλό το κρεβάτι.
Στρωμένο ακόμα με τις τσακίσεις στα σεντόνια του
και τις μαξιλαροθήκες.
Κοιτάζω τ' αστέρια κάθε που νυχτώνει
κι αφήνω το παράθυρο στην ανάκληση.
Τα λόγια της βροχής αφήνουν
ένα γλυκό νανούρισμα στην ψυχή μου.

Δεν κοιμούμαι.
Μια προσευχή κάνω.
Δικά μου τα λόγια, τα πρόσωπα, οι υποσχέσεις.
Ο Θεός όλων μας.

Νύχτες όπως τούτη που πέρασε με φθείρουν.
Σκορπίζουν στάχτη στις άκρες της ψυχής μου
κι αυτήν
στις τέσσερις άκρες του κόσμου.

Τρέμω ακόμα.

Αν ήταν να φυλάξω κάτι απ' όλο αυτό
θα ήταν η προσευχή.

«...εγώ το φιλί θέλησα...»

Ύστερα το φιλί έγινε κύκνος λευκός
χάθηκε μέσα στη λίμνη.
Το παιδί κοίταξε τον κύκνο
«μα, πως...» είπε με απορία
«...εγώ το φιλί θέλησα» κι άρχισε να κλαίει.

Κανείς δεν θ' ακούσει το σάλπισμα

Είναι άγνωστο κ' ίσως ολότελα γνωστό μου
τούτο το σάλπισμα που φθάνει βαδίζοντας πάνω στις στέγες.

Τα σπίτια μας είναι έρημα από χρόνια
κανείς δεν θ' ακούσει το τρίξιμο στα κεραμίδια της στέγης
κανείς δεν θ' ακούσει το σάλπισμα
κανείς δεν θα δηλώσει παρών

ένα θυρόφυλλο μονάχα θα χτυπήσει από τον άνεμο
κ' ίσως τούτο να 'ναι κατά βάθος μια απάντηση.

Παλιά Γαλιλαία

Σε παρατηρώ καθώς τρέχεις στα στενά της παλιάς Γαλιλαίας.

Έχεις το χρώμα των πεθαμένων ημερών στα μαλλιά
το ίδιο σάβανο σου κατασπαράζει το κορμί
σήπεσαι αργά σαν τους αιώνες
από έναν θάνατο ακαθόριστο
από μίαν αιτία ανάρμοστη για θάνατο
κι όταν τα βράδια
σε καταδιώκω σ' εκείνα τα συντρίμμια
με κινήσεις γρήγορες σαν τις μνήμες
εξαϋλώνεσαι
αφήνοντας μου την πιο μεγάλη πίκρα
να μου ματώνει τα μάτια.

Η πείνα της ψυχής

Κάποτε είπες κάνουμε τη ζωή μας μίζερη
και τότε θυμήθηκα τα παιδικά μας παιχνίδια
κρυφτό στο σχολείο, άλλοτε στην πλατεία
πετροπόλεμος και κάποτε ποδόσφαιρο
κι έψαξα μάταια να βρω μια στιγμή μίζερη.
Μετά ήρθε η σιωπή, η απομάκρυνση
η απόλυτη επίγνωση των πραγμάτων.
Η μοναξιά.
Η πείνα της ψυχής.
Μα μιζέρια όχι.
Μόνο καμιά φορά σαν κλείσω τα μάτια
φαντάζομαι κάτι πιο όμορφο.

Ίσως κι έτσι
για την απλή διαπίστωση πως ακόμα ελπίζω.

Έξι στιγμές κι ένα ηλιοβασίλεμα

i

Έτσι για την επαλήθευση της
μοναξιάς μου
έμαθα να πηγαίνω σε γάμους

ii

πάντοτε μετά σιωπούσα.
Τρεις μέρες αργότερα
μ' ένα νεύμα
σ' έκανα να καταλάβεις
πως σκεφτόμουν πάλι.
Μετά έφευγες.

iii

Ίσως και δίχως γυρισμό.
Κι έγγραφα
για ψυχές τρομαγμένες τότε
για βλέφαρα ματωμένα.
Έτσι έμαθα να δακρύζω για μέρες

iv

μετά έμαθα να χάνομαι
και να χάνομαι
και να χάνομαι
δίχως αιτία.

Πόσος καιρός λοιπόν
και πόσες λέξεις.

v

Απόψε μιλήσαμε,
έμεινα όλο το βράδυ
με τη σκέψη σου...

vi

...έτσι ξημέρωσα.

* * *

Στο καφενείο.

Ο Νικόλας
με φωνάζει ποιητή
όταν θέλει να μου μιλήσει.

Τον ακούω.

Λίγο αργότερα
βγαίνω στον δρόμο
και κοιτάζω τα σπίτια πικραμένα.

το περασμένο βράδυ
έφεραν εις πέρας την τελευταία τους αποστολή
να σε ακουμπήσουν όμορφα
σαν καλά κομμένο κουτσουράκι
στο περιθώριο της ζωής σου.
Δεν έχεις όνειρα πια
άλλωστε
έχεις χρόνια να ονειρευθείς.
Δεν έχεις αλκοόλ στο σπίτι
οπότε δεν μπορείς να ζήσεις στην παραζάλη του.

Εκεί μονάχα

στο βάθος του καθρέφτη
προσμένει ένας κακοζωισμένος γεράκος
να τον κοιτάξεις στα μάτια.

Τι σκέφτεσαι να κάνεις απόψε,;

Κάτι μεγάλο που ονειρευθήκαμε

Έρχεται κάποτε η στιγμή
που όλοι δακρύζουμε για κάτι μεγάλο που ονειρευθήκαμε.

Να 'ταν τάχα που μας κούρασαν τα ταξίδια
ή το κατάρτι
που ράγισε απ' τον άνεμο λίγο πριν αγγίζουμε το σκαρί του;

Αλίμονο
πόσες να 'ναι οι φορές
που πεθάναμε καθώς είχαμε τα μάτια κλειστά
κι αφημένες τις αισθήσεις
στην ανάγκη του ταξιδιού
αναζητώντας εκείνο το όνειρό.

Ποτίζει κρύο η μοναξιά

Ακούμπησα στο παράθυρο ότι με σκοτώνει.
Κατεχόμενα εδώ κι έξω
περιπολεί η μοναξιά 12 – 3 το ξημέρωμα
κατάλοιπο μιας θητείας που δε λέει να σωπάσει.

Στην μέσα θήκη του πορτοφολιού η μικρή σου φωτογραφία
- μικρή ώστε να χωράει
μα τόσο μεγάλη που να ντύνει την ψυχή μου –
με σώζει.

Ποτίζει κρύο η μοναξιά
μ' ένα ποτιστήρι περασμένο αριστερό χέρι στον ώμο.
Κλείνω τα μάτια πλάι στη φωτιά.
Πόλεις πυρπολημένες
κραυγάζουν φυλακισμένες στα κλειστά μου βλέφαρα.

Νιώθω το πέραςμα σου.

Χιονίζει έξω
μα καταπίνει τις νιφάδες η νύχτα
καταπίνει τις φωνές.
Το όπλο μου έχει σκουριάσει πια
δε θυμάται τον τρόπο να μιλάει.
Αφήνει μικρές επιστολές στις γωνιές του τοίχου
στα πλαϊνά του παραθύρου.

Κάποτε θα βρεθώ άοπλος στον πόλεμο
έχοντας εικόνισμα ευλογημένο
την μικρή σου εκείνη φωτογραφία.

Στο διπλανό σπίτι
ξέχασαν αναμμένη την λάμπα
για να γεννά στα στήθη την ελπίδα του χαμόγελου σου.

Έκπτωτος

Ότι ζήσαμε βυθίζεται στην άκρη του χρόνου.
Μάτια παραδομένα στα δάκρυα
κινήσεις παγωμένες δίχως πνοή καμία.

«Κάποτε θα ζήσουμε με το χαμόγελο στα μάτια
και την ελπίδα ποτισμένη στην ψυχή» είπες
κι έκανες την ελπίδα
ένα τρένο που ταξιδεύει δίχως επιβάτες
και το χαμόγελο να μοιάζει ανάμνηση παιδική
ξεθωριασμένη από την βροχή και την πολυκαιρία.

Οι δρόμοι μοιάζουν ν' αποχαιρετούν την ύπαρξη μας.

Κλείνω σ' ένα τρένο μικρό κι εγώ τις αναμνήσεις
τις σπρώχνω για το μεγάλο τους ταξίδι.

Επιστρέφοντας θ' αντικρίσω τη σιωπή σου
αγκιστρωμένη πάνω σε λέξεις
φωτογραφίες
στις ζάρες των τσακισμένων σεντονιών.

Δε θυμούμαι πότε πήρα να γράφω.
Ένα πρωί μονάχα
μετά την λειτουργία
αντίκρισα ένα άγγελο
έπεφτε κατακόρυφα από τον ουρανό.

Από τότε
πιστεύω στα θαύματα.
Και Τη μοναξιά..

Πασχίζω να θυμηθώ

Πασχίζω να θυμηθώ
πως είναι να κυλιέσαι ανάμεσα στα ηλιοβασιλέματα.

Να κυλά η θάλασσα πάνω στα στήθη
να ονειρεύεσαι με έναν αγέρα απαλό στο βάθος των ματιών
να τα μουσκεύει.

Η άμμος είναι υγρή ακόμα
νοτισμένη από την υγρασία.

Είναι πάντα υγρά τα πρωινά
πλαγιασμένα στο φινιστρίνι ενός πλοίου
που έχει σαλπάρει μέσα στη γαλήνη της νύχτας.

Χαράσσονται μ' ευκολία μεγάλη επάνω της τα ίχνη.

Κι απόψε κάποιος έχει φύγει
δίχως αποσκευές
μ' εκείνο μονάχα το βάρος στην ψυχή
π' αφήνει η ανάγκη για πέταγμα
μ' ένα αστέρι κι ένα προσευχητάρι στα χέρια.

Θάλασσα φωτιά

Εκείνος, βέβαια
είχε καθίσει πολύ καιρό πλάι σ' ένα τζάκι που έκαιγε.

Ήταν πάντα απόγευμα καλοκαιριού στον τόπο του
το σπίτι τ' αγκάλιαζε η θάλασσα.

Στέκουνταν μπροστά στη τζαμαρία
μήτε αγέρας έμπαινε μήτε άμμος
άφηνε το βλέμμα ν' αλυχτά πάνω στα κύματα.

Ήταν μια θάλασσα φωτιά το βλέμμα του...

Παίξαμε τη ζωή μας...

Έξω από εμάς, λες, φτιάχεται ο κόσμος
παίρνεις τα πόδια μου
βαδίζεις να φθάσεις εκεί όπου συντελείται το θαύμα.

Είναι ξένος ο ουρανός
παγωμένη βροχή φέρνει στο πρόσωπο σου.
Μ' ένα μαχαίρι κόβεις
ξεραίνεις ένα κομμάτι του
στύβεις λεμόνι φρέσκο στα χείλη του...

Σε μισεί...

Πονάει το λεμόνι σ' ανοιχτή πληγή.
Σαθρά τα πόδια μου
δεν αντέχουν αποστάσεις μεγάλες.
Λυγίζουν
σάρωθρα κουρασμένα απ' την πολυχηρσία.
Θα σταθούν στην άκρη του καιρού
η επιθυμία σου
πιο πέρα θα τα βγάλει.

Για τούτο
θα προχωράς με πέλματα γυμνά σε πυρωμένα όνειρα επάνω.

Λοιπόν, πες μου
σε πόσες ζαριές παίξαμε τη ζωή μας και την χάσαμε;

Σε πόσες αποστάσεις θα γυρεύουμε να βρούμε
τα σκορπισμένα της αποκαΐδια;

Σαλπάρουν τα πλοία

«Σαλπάρουν τα πλοία για τους πιο μακρινούς τους προορισμούς,
Ρίχνουν μια τελευταία, αργή ματιά στο λιμάνι
Αποχαιρετούν
και σφυρίζοντας
λύνουν κάβους και ξεμακραίνουν.

Όπως τα πλοία και οι άνθρωποι
γι' αλλού ξεκινούν κι αλλού τους βγάζουν οι άνεμοι»
έλεγε ο καπετάνιος.

«Κατεβαίνουν ως την αυλόπορτα εκείνοι
ρίχνουν ένα βλέμμα αργό
προσεκτικό
παρατηρούν στιγμές των πραγμάτων
που δεν πρόσεξαν ποτέ πριν
την σκουριά που έλιωσε το κάγκελο του επάνω ορόφου
την μπογιά που στένεψε το ρούχο της
και ξεκολλάει απ' τα ξύλινα θυρόφυλλα
το απαλό ανεπαίσθητο τρίξιμο
της μεταλλικής πόρτας στην αυλή
αφήνοντας τελευταίο το βλέμμα εκείνων που πίσω μένουν

στον λυπημένο αποχαιρετισμό

γιατί είναι πάντοτε λυπημένοι οι αποχαιρετισμοί.»

Πρώτες Δημοσιεύσεις

σελ.: 15 – 16, Έξι στιγμές κι ένα ηλιοβασίλεμα, Εξώπολις (Αλεξανδρούπολη) Τεύχος 12 – 13. Χειμώνας 1999

Ο Ιωάννης Τσιουράκης γεννήθηκε τον Οκτώβριο του 1976 στο Koersel, μια μικρή πόλη στην επαρχία της Λιμβουργίας, στη Φλάνδρα του Βελγίου.

Ήταν ακόμα σε πολύ μικρή ηλικία όταν η οικογένεια του επέστρεψε στην Ελλάδα.

Μεγάλωσε στη πόλη της Θεσσαλονίκης όπου και έζησε μέχρι το 2000 για να επιστρέψει και πάλι το 2006.

Στα χρόνια της απουσίας του έζησε στην Κομοτηνή και τη Σάμο, από τις οποίες έφυγε πλημμυρισμένος εικόνες, αρώματα κι ανθρώπους.

Από το 1999 ποιήματα του δημοσιεύονται στα έντυπα λογοτεχνικά περιοδικά «Εξώπολις», «Απόπλους», «Ρωγμές» και «Πάροδος», στο ηλεκτρονικό περιοδικό «Στάχτες» όπως και στην ιστοσελίδα «Ανεμολόγιο».

Έχει γράψει τραγούδια για το παιδικό Θέατρο.

Έχουν δημοσιευθεί τα βιβλία του: «**Ήχος Πλάγιος. Μόνος...**» ποίηση 2008, «**Στον χτύπο επάνω της καρδιάς**» ποίηση 2010, «**Γα γράμματα της Υβόννης**» νουβέλα 2010.

Και τα e-book: «**Αίθουσα αναμονής – Εισιτήρια**» ποίηση 2010, «**Ήχος Πλάγιος. Μόνος... γραφή δεύτερη**» ποίηση 2010, «**Υποσχέσεις του Φθινοπώρου**» ποίηση 2010, «**Οι άνεμοι του καλοκαιριού**» ποίηση 2011, «**Οι νύχτες με σένα**» ποίηση 2011, «**Δρόμοι παλιοί**» ποίηση, 2011.

Από τον Απρίλιο του 2007, διατηρεί στο διαδίκτυο το ιστολόγιο «**Ήχος Πλάγιος. Μόνος...**». <http://www.hxosplagiosmonos.blogspot.com>

ISBN: 978 - 960 - 92865 - 5 - 8